

Sportowiec

Dodatek » Głosu Narodu » poświęcony sportowi i kulturze fizycznej

Nr 21 (28)

Częstochowa, poniedziałek 2 września 1946 r.

Rok II

Wielki dzień CTC i M.

Bywały w Częstochowie różne imprezy czy zjazdy kolarskie i motocyklowe, bywały w ostatnich latach przed wojną mecze o wejście do Ligi, które pasjonowały całe bez wyjątku społeczeństwo sportowe naszego miasta, lecz żadna z tych imprez nie była tak wielkim wydarzeniem, jak Ogólnopolski Zjazd Kolarski i Motocyklowy połączony z zawodami z okazji 50-lecia kolarstwa częstochowskiego i 40-lecia istnienia CTC i M.

Od popołudniowych godzin sobotnich zaczął rozbrzmiewać w Częstochowie warkot motorów, nie ustając niemal na chwilę w ciągu następnych trzydziestu godzin, by zebrać dopiero rano w poniedziałek. Największe jednak nasilenie nastąpiło niedzielne południe, kiedy 600 przybyłych z całego kraju motocykli, w tym blisko połowa w czasie dokuczliwej ulewy, ruszyło ku Szczytowi Jasnogórskiemu. Warkot motorów stał się wówczas tak silny, że rozważna zazwyczaj i flegmatyczna Częstochowa zadziwiła się, a leniwa krew zaczęła pulsować żywiej w jej arteriach.

Nasilenie to powtórzyło się raz jeszcze w czasie defilady po nabożeństwie, którą przyjął Komitet Honorowy uroczystości z prezesem PZM J. Docha, kapitanem PZM Klimkowskim, prezesem CTC i M. J. Piątkiewiczem, oraz władze ze Starostą Powiatowym J. Kaźmierczakiem. Prezydentem Miasta Drem T. J. Wolańskim. Wiceprezydentami Br. Federakiem i D. Kapalskim na czele.

W godzinę później ze wszystkich najodleglejszych nawet stron miasta poczęły dążyć ku torowi kolarskiemu na Zawodzie prawdziwe pielgrzymki ludzi, z których co najmniej trzecia część nie była nigdy świadkiem żadnej imprezy sportowej.

W rezultacie wokół toru żużlowego przygotowanego przez Częstochowskie Towarzystwo Cyklistów i Motocyklistów w rekordowo szybkim czasie, zgromadziło się blisko 20.000 widzów, którzy z zapartym oddechem śledzili przebieg emocjonujących walk pomiędzy mistrzami w prowadzeniu maszyny.

Przed wieczorem pielgrzymki ruszyły z powrotem ku swoim bazom wypadowym a sznur motocykli, autobusów, aut i dorożek powrócił w Aleje. Od zmroku przez całą noc maszyny opuszczały miasto, a gdy ostatnia zginęła za rogatkami — budził się już świt.

Częstochowa przeżyła swój Wielki Dzień i zabrała się teraz do zwykłej powszedniej pracy.

Zawody motocyklowe

Sensacją wyścigów było pojawienie się na torze Jankowskiego, b. jeźdźca Motoklubu Zagłębia Dąbrowskiego Jankowski uważany był już przez polski świat motocyklowy za niezwykłego, aż oto zjawiał się na starcie w barwach CTC i M zdobywając sobie z miejsca sympatię publiczności dzięki swej stylowej, a brawurowej, zarazem jeździe.

Nie mniejszy podziw budził największy talent młodego pokolenia motocyklowego Żymirski z OMTUR Okęcie. Ten rasowy terenowiec, który wstąpił się już zdobyciem na motocyklu Kaspro

wego Wierchu oraz znakomitą zwycięstwem w IV Raidzie Tatrzańskim okazał wszechstronność swoich uzdolnień zwyciężając również na torze żużlowym, który nie jest jego specjalnością.

Drugą sensacją stanowił Draga z Pogoni katowickiej, który nie tylko był bezkonkurencyjny w kategorii setek, lecz dzięki wspaniałej klasie jazdy potrafił z powodzeniem walczyć z zawodnikami na maszynach cięższych.

Przypomniał się również Częstochowie zwycięzca I Biegu Kolarskiego Dookoła Polski, sympatyczny Feliks Więcek. Okazał on w wyścigu motocyklowym taką samą rasę i nerw, jaką miał niedługo w walkach kolarskich.

Rewelacją w swoim rodzaju był udział w zjeździe oraz popisach na torze 12-letniego Bystronia z Jarosławia na motocyklu o litrażu 70 ccm. Jeździec ten i jego „maszyna” stały się w pierwszym rzędzie przedmiotem podziwu i zazdrości wszystkich częstochowskich rówieśników Bystronia i kosztować ich będą napewno niejedną noc bezsenność.

Z zawodników częstochowskich oprócz wymienionego Jankowskiego uzyskali dobre czasy i pokazali duże uzdolnienia Seifred, Wizental i Miechowski. Jeźdźcy ci po odpowiednim przygotowaniu maszyn i zdobyciu rutyny w spotka-

niach z mistrzami Polski nie będą w przyszłości bez szans.

Wyniki techniczne

Wszystkie konkurencje odbyły się na 4 okrążeniu toru (2.000 m.).

Bieg wewnętrzny CTC i M Nr. 1

1) Jankowski 2 min. 2 s., 2) Miechowski 2.18, 3) Laskowski 2.22, 4) Trejtończyk 2.28.

Klasa do 130 ccm

1) Draga (Pogoń Katowice) 2.23, 2) Kazimierzczak (MK Rawicz) 3.19.

Klasa do 250 ccm

1) Dąbrowski (Gryf Wejherowo) 2.11, 2) Miechowski (CTC i M) 2.18, 3) Jankowski (KKKS Poznań) 2.27. Sensacją jednego z przedbiegów było przybycie na metę Dragi na setce przed Nowackim (Rawicz) na maszynie 250 ccm.

Klasa do 350 ccm

1) Więcek (Dziwiarski KS Łódź) 2.20, 2) Kowalski (Zryw Warszawa) 2.31, 3) Laskowski (CTC i M) 2.37.

Klasa powyżej 350 ccm

Po emocjonującej walce, w której Jankowski zademonstrował brawurową jazdę na wirachach

zwyciężył dzięki zdobyciom na prostej Żymirski (OMTUR Okęcie), który miał silniejszą i szybszą maszynę. Czas zwycięzcy wyniósł 2.04. Drugim był Jankowski (CTC i M) 2.06, trzecim Musiał (Legia Warszawa) 2.07. Najlepszy czas dnia osiągnął w przebiegu Jankowski — 2.01.

Bieg wewnętrzny CTC i M Nr. 2

1) Seifred 2.13, 2) Wizental 2.14.

Mistrzostwo Częstochowy

Startowali zwycięzcy z wszystkich klas. Zwycięstwo odniósł Żymirski (OMTUR Okęcie) 2.06, 2) Dąbrowski (Gryf Wejherowo) 2.09, 3) Seifred (CTC i M) 2.12.

Komisje zawodów stanowią Kapitan Związkowy PZM por. Klimkowski, członek zarządu PZM Lewandowski oraz Krzyżanowski z PKM Warszawa.

Cyfry... fakty... plotki...

W zjeździe wzięło udział 600 maszyn z dwudziestu paru towarzyszów krajowych oraz 23 cyklistów i około stu samochodów.

Najliczniej obsadziła zjazd warszawska Legia — 54 maszyny. Łódzki Klub Sportowy przysłał 36 maszyn, WKS Wieluń 25, Pruszków 21, OMTUR Okęcie 19, KKS Poznań, Unia Poznań i KS Grochów po 18. Za kopane 16 itd. Słabo reprezentowane były Śląsk, Kraków i Zagłębie, a wcale — Kielce.

Na Jasnej Górze poświęcone zostały: sztandar Polskiego Związku Motocyklowego oraz proporce klubowe. Jako votum Mateo Boskiej Częstochowskiej ofiarowały ryngrafy: Polski Związek Motocyklowy, Legia warszawska i OMTUR Okęcie.

Widzów było 20.000 biletów sprzedano tylko 5.000. Oto nauczka dla organizatorów, jak nie należy tracić możliwości podwyższenia finansowego klubu.

Centrala Produktów Naftowych w Częstochowie przygotowała dla uczestników zjazdu 10.000 litrów benzyny, która została rozdzielona z ogromną sprawnością. Oto przykład organizacji pracy.

Ze względów formalnych, spowodowanych zaniedbaniami CTC i M nie zostali dopuszczeni do zawodów jeźdźcy WKS Wieluń. A szkoda, gdyż sport motocyklowy Wielunia reprezentuje wysoki poziom.

Nieliczna początkowo grupka na środku placu zwiększyła się w bardzo szybkim czasie do tysiąca co najmniej osób. Tłum ten składał się a) z wybitnych działaczy i sportowców częstochowskich, b) znanych tych działaczy i sportowców, znanych dziennikarzy oraz znanych tujejszych dygnitarzy, c) rodzin tych wszystkich osób oraz rodzin ich znanych do trzeciego pokolenia włącznie.

Doskonałym speakerem zawodów był red. Pietrzak ze Śląskiego OZM. Każde słowo red. Pietrzaka świadczyło o wysokiej kulturze, zmyśle humoru i wprowadzeniu w temat speakera. Przez cały czas zawodów prowadził on bohaterską walkę z niesforą publicznością częstochowską i nie rezygnował do ostatniej chwili, choć z minuty na minutę stawało się widocznym, że jest to takiego rodzaju publiczność, iż zwalczyć ją mogłyby jedynie salwy na postrach z cekaemów.

Niecodzienny widok przedstawiała grupka osób, która na środku placu rozłożyła się ze stertami banknotów. Byli to kasjerzy CTC i M, którzy w wypiekami na twarzach szacowali zdobyty plon gotówkowy. Żaden z nich nie spojrzał ani na chwilę w kierunku emocjonujących zmagani motocyklistów, kasjerzy bowiem mieli swoje emocje. A że były one równie silne, jak emocje widzów, świadczyły uśmiechy na twarzach kasjerów, gdy po skończonych zawodach ładowali oni z uszczęśliwieniem do samochodów klubowego walizy, wyładowane pieniędzmi.

Victoria — Raków 3:1 (2:0)

(LK) Mecz wykazał tylko nieznaczna przewagę techniczną pomocy oraz tyłów Victorii, atak bowiem Rakowa był całkowicie równorzędny atakowi A-klasowemu, a nawet chwilami akcje jego miały więcej płynności. Napastnicy Rakowa nie umieli wykorzystać wielu pozycji podbramkowych, a także przestrzelił rzut karny. Prócz tego jednej ręki obrońcy Victorii nie dostrzegł doskonały zresztą sędzia ob. Wiederski.

Bramki dla Victorii zdobyli: Wójcikowski 2 (w tym jedna z karnego) i Małek, dla Rakowa — Kopeć.

Wszystkie bramki padły z pięknych strzałów.

ZZK (Gliwice — Kolejowy 2:1 (1:1))

(LK) Kolejowy mógł wygrać ten mecz różnicą kilku bramek, jednak napad jego, za wyjątkiem Deski, tracił się pod bramką przeciwnika i niemal zupełnie nie dochodził do strzałów.

Mecz był ciekawy tylko w pierwszej połowie. Po przerwie, gra stała się chaotyczna. Goście okazali się przeciętnym zespo-

łem, a przy tym grzeszyli kłótlivością.

Bramki dla nich zdobyli łącznicy, dla Kolejowego obie Deska.

Sędziował ob. Świderski.

Legion — Dolomity 6:1 (3:1)

(LK) W pełni zasłużone zwycięstwo gimnazjalnej jedenastki.

Mecz stał na dobrym poziomie. Legion miał przewagę techniczną. Ślężacy jednak walczyli dzielnie o każdą piłkę.

Bramki zdobyli dla Legionu Wojciechowski i Krupiński po dwie, Kopera i Kotnowski, dla gości prawy łącznik.

Zawodami kierował b. dobrze ob. Kościelnik.

Legion II — Dolomity II 6:1

Bramkami podzielili się: Bogus, Blasiak i Kowalczyk po 2. Sędziował dobrze ob. Szlufik.

Częstochowianka — Papiernia 3:2

(LK) Częstochowianka wykazała znaczną poprawę formy, pokonując po bardzo ambitnej walce Papiernię. Sędziował dobrze ob. Kołodziejczyk.

Śląsk — Warszawa w boksie 9:7

Wczorajsze spotkanie pięściarskie Warszawy ze Śląskiem zakończyło się zwycięstwem Śląska, nie było ono jednak zasłużone, bowiem sędziowie przyznali w wadze ciężkiej Figlowi wygraną z Sowińskim, podczas gdy walka była typowo remisowa. W muszej Bazarnik (Ś) nie rozegrał z Przybytniewskim, w koguciej Grzywocz (Ś) pokonał na punkty Sadłowskiego, w piórkowej Krawczyk (Ś) — Sobkowiaka, w lekkiej Czortek (W) — Stolz, w półśredniej Rademacher (Ś) znokautował w II rundzie Szelmę. W średn. Kolczyński (W) wygrał zdecydowanie z Nowarą, w półciężkiej Archawski (W) pokonał na punkty Kolonke.

AKS, RKU i Radomiak kwalifikują się do dalszych rozgrywek

We wczorajszych meczach eliminacyjnych do mistrzostw Polski padły wyniki:

AKS — Pomorzanie 5:3 RKU — Gedania 6:2 Radomiak — Lublinianka 5:0.

Cracovia — Wisła 1:1 (1:0)

W meczach eliminacyjnych o mistrzostwo Krakowskiego Okręgu Wisła pokonała w czwartek Garbarnię 2:0 (1:0), strzelając bramki przez Gracza i Oholewę, a wczoraj

derby Krakowa — Cracovia dały wynik remisowy 1:1 (0:1). Prowadzenie dla Cracovii uzyskał w 16 min. I połowy Różankowski, wyrównał na 4 minuty przed końcem Gracz.

Czwartkowy gość CKS-u — Baildon pokonał w boksie Groble 8:6.

Pilkarze Śląska zaproszeni do Szkocji

(R) Śląski OZPN otrzymał z Glasgow telegram zapraszający reprezentację Śląska na 3 mecze z zespołami ligowymi Szkocji w czasie od 9 do 16 października r. b.

Śląski OZPN przyjął propozycję i zwrócił się do PUWF i PW, o zezwolenie na wyjazd.

Szkoci proponują 800 funtów ang. za mecz jako wynagrodzenie, a prócz tego pokrycie kosztów podróży i utrzymania.

Zaproszenie powyższe zawdzięcza niewątpliwie Śląsk niedawnemu zwycięstwu nad Armią Renu.

WMKS (Katowice) — WMKS Partyzant (Kielce) 3:3 (2:3)

Sobotnie spotkanie wykazało równorzędność przeciwników. Bramki dla gości strzelili: Popielek, Mydlowiecki i Pawlik, dla Partyzanta — Muszyński, Jung i Dąbrowski. Sędziował ob. por. Jędrzejczyk.

Radomsko

Czarni — Concordia (Piotrków) 4:1 (1:1)

Mecz cechowało silne tempo. W pierwszej połowie gra była wyrównana, po przerwie gospodarze mieli przewagę zapewniając sobie zwycięstwo.

Mistrzostwo klasy B grupy prowincjonalnej zdobyła sympatyczna, obiecująca drużyna ZWM Czarni, która spotkała się o wejście do klasy wyższej z mistrzem B klasy częstochowskiej. Czarni rozwinęli żywioną działalność, sprawującą do Radomska szereg czołowych drużyn Polski, m. in. Ruch z Wielkich Hajduk. Obecnie Czarni pertraktują z Wartą poznańską — gdyby pertraktacje te zostały sfinalizowane, Radomsko byłoby świadkiem spotkania na wysokim poziomie.

Przy fabryce „Metalurgia” powstał klub sportowy, który rozegrał już parę spotkań i niezadługo ma zgłosić akces do Częstochowskiego OZPN.

Radomiak-Granat 4:1 (1:0)

Mecz oczekiwany był z wielkim zainteresowaniem przez sfery sportowe Skarżyska. Przereklamowany Radomiak, mimo zwycięstwa nie zaprezentował żadnej ciekawszej gry, a jego jedyną klasą jest szybkość decyzji strzałowej. Z gry nie zanosilo się na porażkę Granatu, który był co najmniej drużyną równowrzedną. „Łut” szczęścia Granatu, który mało, że stracił rzut karny strzelony w poprzeczkę i nie wykorzystał murowanych pozycji, mógłby przynieść wynik wręcz odwrotny. Dla Radomiaka bramki zdobyli: Gniwew 2, Czachor A. i Czachor M., dla Granatu — Józwiak. Sędziował ob. Mendyk bez zarzutu.

Tęcza mistrzem Kielc w siatkówce

Rozegrany systemem pucharowym turniej siatkówki męskiej o mistrzostwo m. Kielc zakończył się ostatecznym zwycięstwem Tęczy w składzie:

Ksel, Florczyk, Sławiński, Klimek, Iwański, Bandurski przed Lechią Leski, Maciejczak, Latacz II, Woźniak, Grabowski Sędziowali: ob. ob.: Młynarski, Lipczewski i Korejba.

Wyniki poszczególnych spotkań były następujące: Tęcza I — Kostka 2:0 (15:4; 15:3), Ludwików — Tęcza II 2:0 (15:9; 15:13). Tęcza I — Ludwików 2:0 (15:0; 15:8), Lechia — Ludwików 2:0 (15:3; 15:7). Final: Tęcza I — Lechia 2:0 (15:9; 15:12).

KLASA B:

Czwartacy Kielce — Naprzód Jędrzejów 2:2 (0:2). Bramki zdobyli: Bass z karnego i Wiczorek dla Czwartaków oraz Grym dla Naprzodu. Sędziował ob. Stanlewski.

Orlicz Suchedniów — Lechia 9:1 (6:1). Szybkość ataku Orlicza zadecydowała o wysokim i gładkim zwycięstwie. Goale strzelili: Rutkowski, Sadza, Zatorski po dwie oraz Koperek, Tus-

nio i samobójcza dla Orlicza oraz Dąbrowski dla Lechii. Zawody prowadził ob. Skrobot.

Tabela klasy B wygląda obecnie następująco:

1. Orlicz Suchedniów	6 pkt. 10 st. br. 24:8
2. Czwartacy Kielce	6 „ 7 „ 12:10
3. Naprzód Jędrzejów	6 „ 5 „ 11:11
4. Lechia Kielce	6 „ 2 „ 9:27
5. Szturmowlec Kielce	0 „ 0 „ 0:0
6. Strażak Opatów	0 „ 0 „ 0:0

KLASA C:

Kordian Bliżyn — Górnik Wiśniewka 8:5 (4:0). Bramki zdobyli dla Kordiana: Wrona, Kubiakowski i Solarz po dwie oraz Rot i Stanc. Sędzia ob. Kruk.

Szturmowlec — WKS Rzeszów 2:2 (2:2). Eliminacyjne zawody międzyjednostkowe. Sędziował ob. Budzko.

Zawody towarzyskie

Zryw — Partyzant I 3:1 (2:0). Niespodziewane zwycięstwo „C”-klasowego Zrywu. Bramki padły ze strzałów Czupięńskiego i Różyckiego (jedna samobójcza) dla Zrywu oraz Świerczyńskiego dla Partyzanta. Sędziował ob. Kaczmarski.

Ludwików buduje własne boisko

Z inicjatywy prezesa KS Ludwików Kielce, ob. Wilhelma Stanleka oraz dzięki poparciu dyrektora Huty Ludwików inż. Otmara Kwiecińskiego, Ludwików czyni początkowe prace nad budową własnego boiska piłkarskiego na terenach fabrycznych, w pobliżu ul. Marszałkowskiej. Według informacji, już na wiosnę Ludwików będzie grał na własnym boisku.

Józef Czechowski

Krótki zarys historii RKS Warta w Pławnie

Historia dzisiejszego Robotniczego Klubu Sportowego „Warta” (Pławno) sięga daleko wstecz. W rozwoju swym klub ten przechodził różne koleje, lecz cel pozostawał zawsze ten sam — wychować młodzież w zasadach prawdziwie sportowych, by w szlachetnej rywalizacji znajdowała godziwą rozrywkę.

Już w roku 1922 na terenie Pławna powstaje K. S. „Warta”, który rozwinął się świetnie, gdyż społeczeństwo tamtejsze, doceniając znaczenie kultury fizycznej dla jednostki i państwa, popierało dążenia sportowej młodzieży. Po świętym rozwoju nadszedł jednak kryzys organizacyjny przez odpływ jednostek twórczych.

Lecz dorosła nowa generacja i w roku 1930 powstaje „Kolo Sportowe” z licznymi sekcjami: wioślarską, piłki nożnej, hokejową i siatkówką. Twórcami „Kola” byli ob. ob. F. Szewowski, J. Banaszkiewicz i J. Moskwinski.

W rozwoju swym „Kolo Sportowe” miało licznych wrogów, szczególnie w osobie księdza St. Kopcia, na którego wniosek rada gminna w r. 1934 pozbawiła „Kolo Sportowe” boiska. Nadszedł nowy kryzys dla sportowców w Pławnie. Na szczęście jednak w roku 1936 uchwała rady gminnej uległa rewizji i boisko zostało oddane, ale już nie „Kolu Sportowemu”, tylko K. S. „Warta”, który w tym czasie powstał przy Straży Pożarnej z prezesem ob. Adamem Popelskim i sekretarzem ob. J. Banaszkiewiczem na czele. Drużyna piłki nożnej była zarejestrowana w O. Z. P. N. w Częstochowie i brała udział w rozgrywkach, aż do wybuchu wojny w 1939 r.

Po przewaleniu się frontu, wiosną 1945 r. powstał przy O. M. T. U. R. w Pławnie R. K. S. „Warta”. Założycielami jego byli ob. ob. Adam Popielski, Józef Powąska, Józef Chybała, Tadeusz Brzózka i Jerzy Moskwinski. Dzięki rozumnej i usilnej pracy kierownictwa, R. K. S. „Warta” zdobył własne boisko, potrafił wyrównać teren i wyposażić drużynę w sprzęt piłkarski.

Już w czerwcu 1945 r. zgłosiła się drużyna R. K. S. „Warta” do rozgrywek mistrzowskich w drugiej rundzie. „Warta” nie zajęła czołowego miejsca w rozgrywkach, ale postępowi z meczu na mecz wykazywała, że przez wytrwałą pracę można osiągnąć wiele.

Sport w Pławnie cieszy się szczególnym poparciem społeczeństwa i dzięki temu R. K. S. „Warta” daje sobie radę z trudnościami finansowymi, które w wielu wypadkach zdawały się nie do przezwyciężenia.

Paparcie to w połączeniu z umiejętnym kierownictwem, pozostającym w rękach ludzi posiadających cich doświadczenie obok umiłowania sportu i młodzieży, zapewnia Robotniczemu Klubowi Sportowemu „Warta” w Pławnie widoki pomyślnego rozwoju.

Aeroklub Częstochowy otrzymał pierwszy samolot

Minał zaledwie rok od powstania na terenie naszego miasta organizacji o charakterze lotniczym — Klubu Szybowcowego — a mamy już dzisiaj kilkanaście szybowców, masę sprzętu, samodzielne warsztaty, a przede wszystkim wspaniałe ośrodki szkolny, który uczy młodzież latać i dawać sobie radę w najrozmaitszych warunkach.

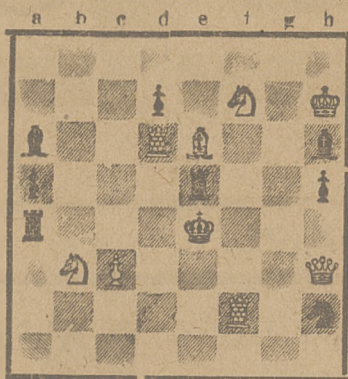
Obecnie przed Aeroklubem Częstochowy ukazały się nowe horyzonty — w dniu 22 sierpnia Sekcja Motorowa sprowadziła na nasz teren pierwszy samolot, który przekazany został Aeroklubowi przez Ministerstwo Komunikacji. Jest to dwumiejscowy PO-2. W niedalekiej przyszłości — jeszcze w tym roku — Sekcja otrzyma dalsze maszyny. Dla sympatyków lotnictwa motorowego powstały więc nowe możliwości — zapoznania się praktycznego ze sprzętem, no i... latania.

SZACHY

(pod redakcją S. Limbacha)

ZADANIE Nr. 29.

Aleksander Rohoziński, Gliwice.
A. Rohoziński należy do najbardziej utalentowanych kompozytorów młodego pokolenia. Nadesłał on nam szereg wartościowych prac, które zamieścimy stopniowo.
Czarne: Ke4, Wa4, We5, Ga6, Gh6, Sh2, P: a5, d7, h5. (9).

Białe: Kh7, Hh3, Wd6, Wf2, Ge6, Sb3, Sf7, Pc3 (8).

Białe matują w 3 posunięciu.

ZADANIE nr. 30.

E. KLAR, Paryż.

(„Action” 1946)

Białe: Ke1, Hc3, Wc8, Wf4, Se1, Sf7, (6).
Czarne: Kd5, Wh6, Ga6, Gb8, Sc7, P: e7, h5. (7)
Białe matują w 2 posunięciu.
Ocenę podamy przy rozwiązaniu.
Za rozwiązanie zadań nr. 29 i nr. 30 nadesłane w terminie do 20.IX b. r. przeznaczamy książkę znanego autora.

ROZWIĄZANIA ZADAŃ

Nr. 19. (S. Limbach) 1. Se8-d6... Se5, 2. Kg2, g5, 3. Kh3, g4, 4. Kg3, S. dow. 5. Sf7 mat... Sg5, 2. Ke2, e5, 3. Kd3, e4, 4. Ke3, S. dow. 5. Sf7, mat.
Walka o tempo między Królem a pionem. Dwa symetryczne warianty.

Nr. 20. (M. Wróbel) 1. Sh3-f2. Dwukrotna ofiara Hetmana na polu d5 i e4.

Nr. 21. (W. Suchodolski) 1. Se6-d8)

Nr. 22. (A. Goldstein) 1. Hg5-h4.

Nr. 23. (J. Buchwald) 1. Wc8-c5.

Nr. 24. (A. Goldstein) 1. b3-b4.

Nr. 25. (Rozwiązanie podane z zadaniem).

Nr. 26. (S. Limbach) 1. Se7-d5... Se6, 2. Sb4... Se8, 2. Sf4... Dow. 2. Gd2f. Dwukrotna blokada figurowa na polu e6 i e8.

Nr. 27. (Rozwiązanie podane z zadaniem).

WIADOMOŚCI

Na Nadzw. Walnym Zebraniu w dniu 24.8 br. uzupełniono skład Zarządu Cz. Kl. Sz., który obecnie przedstawia się następująco:

Prezes: Por. Hoff. I wiceprezes Prof. Czarnota, II wiceprezes Inż. Flicenes, Sekretarz: Skalik, Skarbnik: Wiczorek, Ref. Prop. — Pras. S. Limbach, Gospodarz: Gaworski, zast. Sołtyśiak, Członkowie Zarządu: J. Szolc i Młynarczyk. Komisja Rewizyjna: Przew. Dyr. Kucharzewski, Członkowie: Cichomski i Pyrkosz.

Turniej o mistrz. Klubu przewleka się, tak że Zarząd Klubu zmuszony będzie wyznaczyć z groźbą kontumacji terminy rozegrania pozostałych partii.

*

Turniej eliminacyjny celem wyłonienia rezerwy Częstochowy na turniej drużynowy o mistrz. Polski w Katowicach, rozpocznie się w najbliższych dniach.

*

Berlin. Odbity niedawno mecz na 10 szachownic między drużynami radzieckiej i amerykańskiej administracji wojskowej przyniósł zwycięstwo drużynie radzieckiej 10:0.

HUMOR SZACHOWY

Na odbywającym się obecnie międzynarodowym turnieju w Groningen zapytano jednego z czołowych naszych mistrzów Mieczysława Najdorfa o godzinę. Najdorf nie przerywając zamyślenia wydołał zegarek i odpowiedział „DZ-d4” schował najspokojniej zegarek do kieszeni.

*

Lekarz, grając w szachy, znalazł się w pewnej chwili pod groźbą utraty hetmana, a wtedy przeciwnik odzywa się:

— Niechże pan doktor podda, zdobywam hetmana...

— Muszę pomyśleć jeszcze — odpowiada lekarz — Może uda mi się uratować go...

— Możliwe — wtrącił jeden z kibiców... — przecież to nie pacjent...

Pech?.. Brak szczęścia?.. Tragedia?..

Rzeczowe stanowisko zajmuje „Echo Stadionu” (Nr. 35):

Stuchając transmisji i komunikatów różnych radiostacji o przebiegach lekkoatletycznych mistrzostw Europy w Oslo, natknęliśmy się któregoś dnia na relacje polskich sprawozdawców, nadawane na krótkich falach i wysłuchaliśmy kilkunastominutowego białego dźwięku o „pechu”, „tragedii” i „braku szczęścia”, jakie prześladowały naszych zawodników. Pozwoliłmy sobie przeciwstawić się takiemu stanowisku, pozwolimy sobie spojrzeć prawdzie w oczy, choć w istocie nie jest ona przyjemna.

Co to znaczy „pech”, „tragedia”, „brak szczęścia” w odniesieniu do naszych lekkoatletów? Czego właściwie oczekiwano od nich i co mogli zdziałać więcej, niż dziedziczyli na stadionie Bislet?

Przez okulary widza

Opatrzony podpisem wiceprezesa Miasta, a rozlepione na płocie stadionu miejskiego ogłoszenia urzędowe o ochronie obiektów sportowych, zostały poździerane.

Obecnie pojawiają się z powrotem wzdłuż płotu widzowie na gapę, co jest oczywistym lekceważeniem zarządzeń poddyktowanych dbałością o dobro sportowo-społeczne.

Pożądanym byłoby, aby Miłocja Obywatelska delegowała w czasie każdego zawodów swoich funkcjonariuszy, którzy wymogliby przestrzeganie wprowadzonych zarządzeń ochronnych, inaczej djabli wezmą do reszty przechylający się niebezpiecznie płot.

Od pewnego czasu obserwuję pewnego gracza, który potrafi w ciągu jednego meczu dopuścić się kilkunastu brzydkich fauli, a po tem wyciągać rękę na przeproszenie.

Przeproszenie jest rzeczą szlachetną, lecz jeśli gracz stwarza tak często okazję do wykazywania swojej szlachetności, co parominutowa ceremonia przeprosin nabiera cech kpinny z przyzwoitości na boisku.

Idąc wcześniej do pracy, minąłem się z dwoma popularnymi piłkarzami drużyny, która wygrała poprzedniego dnia dość ważny mecz; piłkarze ci szli, zataczając się rociadnikami.

Nie wiem czy po ich triumfie odnieśli przy kilku minutach godzinami... A może co innego?...

W czasie meczu piłkarskiego pomiędzy drużynami A — B siedzieli obok mnie — z jednej strony entuzjasta klubu A, z drugiej zaś — zwolennik klubu B. W miarę, jak jedenastka A przechylała zwycięstwo na swoją stronę, podwyższając stopniowo wynik, entuzjasta klubu A promieniał coraz bardziej, a równocześnie, rzecz zrozumiała, zwolennik klubu B pochmurniał. W pewnym momencie doszło pomiędzy nimi do wymiany zdań, która zaostriżyła się wnet niebezpiecznie i zaczęły padać wzajemne obelgi w słowach nie nadających się do powtórzenia. W końcu, z planu na ustach bohaterów kłótni przypadli sobie do oczu i stoczyli łobuzerską walkę, dopóki nie rozdzielono ich.

Komu przysłużyły się owe typy i dla kogo obrzucały się wyzwiskami oraz walczyły?... Może dla swych klubów?... Raczej tylko dla gawiedzi, dostarczając jej chwili uciechy i obnażając przed nią chamstwo swoich charakterów...

Liczna na każdym meczu, a gorąca z usposobienia dzieciarnia rozpoczyna zazwyczaj pierwszą przerwę lada bliżej sposobności okrzyki pod adresem sędziego.

Nie dziwię się temu, gdyż dzieciarnia jest bezkompromisowa i nie zawsze orientuje się w przepisach. Dziwię się jednak ludziom starszym i doświadczone, o których należy wymagać równowagi, a którzy wtórują bezkrytycznie okrzykom małych widzów, którzy mogliby być ich synami, a w niejednym wypadku — wnukami...

Henryk Klatow.

Wszyscy nasi reprezentanci wykazali ten poziom, na jakim rzeczywiście znajdują się w tej chwili.

Jeśli idzie o młodych zawodników, to jednak oni na mistrzostwa tylko po to, aby się uczyć, a nie zdobywać punkty w walce z konkurentami do których jeszcze nie dorosli. I nauczyli się naprawdę wiele.

Stalo się tak, jak się musiało stać. Położyliśmy się w Oslo na obu łopatkach i to „bez bólu”. Z tego wynika, że musimy się wziąć do rzetelnej pracy, aby w stosunku do Europy nadrobić dystans utracony w potwornych latach wojny. A w tej pracy, obliczonej na dłuższą metę, wiare i zaufaniem pokładamy w naszej utalentowanej i ambitnej młodzieży.

Atmosfera Oslo przykładem dla niesfornej Europy

W omówieniu lekkoatletycznych mistrzostw Europy w Oslo („Przegląd Sportowy” Nr. 42) znany dziennikarz sportowy Tadeusz Maliszewski pisze:

W czasie, gdy kontynent nasz jest wciąż jeszcze wstrząsany konwulsjami powojennymi, gdy opinia publiczna z niepokojem śledzi opory, jakie wylaniają się raz po raz na drodze do rzeczywistego pokoju, młodzi tej „skłóconej i niesfornej” Europy zbiera się w pięknej stolicy bohaterstwa Norwegii, by przez cztery dni, w atmosferze szczerzej przyjaźni i szlachetnej rywalizacji, mierzyć swe siły w bezkrawowej walce o pierwszeństwo. Czyż fakt ten nie jest dostatecznie wymowny?

Czyż nie świadczy on, że wszystkie te nasze przeciwności i spory dalyby się szybko zalać, gdybyśmy mogli częściej się spotykać i zapoznawać tak, jak działo się to właśnie w Oslo, gdzie dzień w dzień wypełniona widowiskiem oklaskiwana entuzjastycznie zwycięzców, bez oglądania się na ich przynależność państwową, czy przekonania polityczne.

Mimo rozczarowań i zawiedzionych nadziei, nie było tam miejsca na złość i zawiść, nie było zdradliwych podchodów, ani jawnych antagonizmów. Młodzi dwudziestu europejskich narodowości, zebrani na stadionie Bislet, dala przykład harmonijnego i zgodnego współzawodnictwa, przy zachowaniu swych narodowych ambicji i aspiracji.

Chcielibyśmy, by echo radosnych przeżyć w Oslo dotarło do sal Konferencji Paryskiej.

Utwórzmy Fundusz Olimpijski!

A oto głos mgra Stefana Wileńskiego („Kurier Sportowy” Nr. 35):

Wyprawę do Oslo traktujemy jedynie jako zaprawę naszych zawodników do walki z zagranicznymi przeciwnikami na wielkich stadionach. Nie mamy do nich bynajmniej pretensji o to, że uplasowali się na dalszych miejscach. Naszym głównym celem jest rok 1948, rok londyńskiej Olimpiady. Do tego czasu ci młodzi, którzy przeszli doskonałą lekcję w Oslo, muszą okrzepnąć w formie. Mamy dwa lata czasu, musimy odrobić zaległości wojenne. Bez trenerów, bez obozów kondycyjnych nawet najlepszy zawodnik przy najlepszych chęciach rychło się wykończy. Wolamy gromkim głosem o utworzenie Funduszu Olimpijskiego. W każdą niedzielę i święto, a nawet w dni powszednie kasy setek klubów w całej Polsce zapelniają się dochodami z imprez. Niech od każdej imprezy, obojętne czy będzie to lekkoatletyka, boks czy piłka nożna, pobiera się odłup po jednej złotówce od biletu, a otrzymamy olbrzymią sumę, za którą będzie można wstąpić do Londynu należyte wyćwiczone ekipy.

Stara gardnia Walasiewiczówna, Wajsówna, Kwaśniewska i inni zrobili swoje. Niech ci młodzi wstąpią w ich ślady, ale dajmy im odpowiednie ku temu warunki. Czas naoliwić lata do okresu, dla narodu tak „spóźnionego” w stosunku do zagranicy jak my, krótki.